

Monopol på plader

Sidste års største hjemlige pladehit hed »Åh, Abe«, og i tilsyneladende forlængelse heraf er den danske pladebranche nu også ved at smede sin egen parallel til EUs forkætrede bananpolitik. Med udgangspunkt i et EU-direktiv om producentbeskyttelse lægger et forslag til ny ophavsretslov nemlig op til forbud mod direkte import af plader, dvs. uden om de multinationale pladeselskabers europæiske distributionsnet. Og da EU-direktivet allerede er trådt i kraft pr. 1.7. i år, farer pladebranchens sammenslutning, IFPI, som beskrevet i fredagens avis, allerede nu frem med bål og brand mod de specialbutikker, for hvem netop egenimport har været en hovedkvalitet.

Som principielt udslag af manglende konsekvensanalyse turde sagen være forstemmende eksemplarisk. Resultatet vil således være det stik modsatte af fri konkurrence, nemlig en brancheorganisations reelle monopol på markedet, til

forbrugernes absolutte ugunst. I det konkrete tilfælde er der jo gode grunde til, at de uafhængige pladeimportører har fået så meget vind i sejlene, som de bedste af dem har – i og med at det ofte har været hos dem, man har haft bedst føling med både nye strømninger og særlige nicher. Inklusive så væsentlige ting som hip hop og anden ny dansemusik, hvor de multinationale selskabers lokale repræsentanters aktualitetsans ofte har ladet en del tilbage at ønske. Det er trods alt ikke helt ligegyldigt, hvilke plader man som forbruger får stukket ud.

Derfor er det også lidt for nemt, at Kulturministeriets ophavsretskontor blot smækker hælene sammen og med begrundelsen »Løbet er kørt« ikke vil diskutere EU-direktivet. Også i EU-regi bør det være muligt at rette oplagte misforståelser, frem for blot at lade dem brede sig ind i dansk kulturlovgivning.